

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 225/2016-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou ŠÁŠIK & Partners s. r. o., Sokolská 18, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Jaroslav Šášik, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Tos 25/2015 a jeho uznesením z 19. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 27. júla 2015 prostredníctvom osobného podania na Detašovanom pracovisku Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky v Bratislave doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského

súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením sp. zn. 2 Tos 25/2015 z 19. marca 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti vyplynulo: „Dňa 14. marca 2013 podal sťažovateľ, v tejto veci, na Okresný súd Bratislava II písomný návrh na obnovu konania.

Na základe podaného návrhu na obnovu konania, okresný súd uznesením zo dňa 15. januára 2015, č. k. 2 Nt 24/2013, povolil u sťažovateľa obnovu konania v jeho pôvodnej trestnej veci, pričom zrušil rozsudok vo výroku o vine a treste tamojšieho súdu zo dňa 7. júna 2012, č. k. 3T 23/2011 a zároveň zrušil aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad...

Krajský súd v Bratislave na neverejnom zasadnutí dňa 19. marca 2015, uznesením č. k. 2Tos 25/2015, rozhodol tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu o povolení obnovy konania zrušila návrh sťažovateľa na obnovu konania zamietol...

Sťažovateľ namieta, že postupom krajského súdu, v konaní vedenom pod č. 2Tos 25/2015 a jeho uznesením zo dňa 13. marca 2015, ktorým bol jeho návrh na povolenie obnovy konania zamietnutý, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy...

Súd pri posudzovaní podmienok obnovy konania nepostupoval v zmysle zákona a podmienok vyplývajúcich z jeho ustanovenia § 394 Trestného poriadku...

Pri splnení týchto zákonných podmienok a predpokladov, podal návrh na obnovu konania aj sťažovateľ. Postupoval tak plne v súlade so svojím zákonným právom, ktorého ho nemôže svojím prístupom k veci a rozhodovaním, zbaviť ani odvolací súd, pretože požíva ústavnú ochranu...

K podaniu svojho návrhu pristúpil sťažovateľ na podklade záverov, ktoré vyplynuli z posúdenia veci znalcom z odboru cestnej dopravy, ktorý sa zaoberal posúdením príčin a priebehom nehodovej udalosti, na ktorej mal sťažovateľ účasť a došlo pri nej k ujme na zdraví u poškodenej...

Za skutočnosti, ktoré neboli v pôvodnom trestnom konaní známe a z hľadiska podmienok obnovy konania, ich preto možno považovať za nové, označil sťažovateľ zistenia znalca z odboru cestnej dopravy, ktorý sa zaoberal okolnosťami vzniku a priebehu

dopravnej nehody z 18. novembra 2009 a tieto po vyhodnotení uviedol vo vypracovanom znaleckom posudku. Zo zistení znalca takto vyplynulo, že sťažovateľ, ako vodič motorového vozidla, jazdil v čase nehody, primeranou rýchlosťou, na vzniknutú situáciu správne a včas reagoval a technika a spôsob jeho jazdy boli po technickej stránke správne, pričom ani pri vynaložení všetkého svojho úsilia, nemal možnosť zrážke s poškodenou zabrániť a nehode predísť...

Tieto skutočnosti neboli v pôvodnom konaní známe, pričom rovnako sa nevedelo ani to, že nebolo zistené miesto zrážky chodkyne s vozidlom, ktoré je dôležité pre posúdenie celkových okolností dopravnej nehody a že ani merania dopravných policajtov, neboli v pôvodnom konaní urobené správne a nezodpovedajú objektívne tomu, čo zameral na mieste nehody prizvaný znalec.

Podľa názoru sťažovateľa, ide o také nové a závažné skutkové okolnosti, ktoré spochybňujú správnosť jeho pôvodného odsúdenia a odôvodňujú zrušenie rozsudku, ktorým bol právoplatne odsúdený. Tieto nedostatky pôvodného konania a rozhodovania o vine sťažovateľa, sa podarilo zistiť len na podklade odborného posúdenia veci znalcom z príslušného odboru, a preto predložený znalecký posudok, má podľa sťažovateľa, v každom prípade, povahu nového a súdu skôr neznámeho dôkazu, ktorý sám o sebe ale v spojení s ďalšími dôkazmi, ktoré budú súdom v ďalšom vykonané, je spôsobilý odôvodniť iné rozhodnutie o vine...

Sťažovateľ sa podaním svojho návrhu na obnovu konania domáhal, aby bol priebeh jeho dopravnej nehody, znovu posúdený a so zreteľom na zistenia, ktoré vyplynuli z vypracovaného znaleckého posudku, sa súd zaoberal posúdením nových skutkových okolností, podľa ktorých, poškodená začala prechádzať cez cestu, aj napriek tomu, že nevedela bezpečne prejsť na druhú stranu, na prichádzajúce vozidlo sťažovateľa žiadnym spôsobom nereagovala a po priechode sa pohybovala po nesprávnej strane a to až do stretu s vozidlom, ktorému nezabránila, hoci tak mohla bez umy urobiť tým, že by sa zastavila...

Konaním a rozhodnutím odvolacieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol nálezom, že

1. postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní 2Tos 25/2015 a jeho uznesením zo dňa 19. marca 2015, došlo k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,

2. uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. marca 2015, č. k. 2Tos 25/2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaný rozhodnutím príslušného orgánu

verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/08, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, v ktorého odôvodnení sa okrem iného uvádza: *„Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr nežnáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.*

Vyššie citované ustanovenie stanovuje formálne podmienky pre tzv. *iudicium rescindens* (obnovovacie konanie) – existenciu právoplatného rozhodnutia a novej skutočnosti alebo dôkazu.

Rozhodovanie o povolení obnovy konania je však podmienené materiálnou podmienkou spočívajúcou v povinnosti súdu konajúceho o povolení obnovy konania, vyhodnotiť vplyv nového dôkazu na už ustálený skutkový stav. Súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania nemôže hodnotiť novoobjavené dôkazy z hľadiska ich vierohodnosti, pretože takéto hodnotenie by slúžilo ako podklad pre nové rozhodnutie o vine. Napriek tomu, v tomto štádiu rozhodovania je potrebné, aby súd vyhodnotil nový dôkaz z hľadiska jeho novosti a spôsobilosti odôvodniť iné rozhodnutie o vine...

Je dôležité pripomenúť, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok a teda akýkoľvek zásah do právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu je prípustný

iba vo výnimočných prípadoch. Účelom obnovy konania teda nie je revízia pôvodného trestného stíhania, ani verifikovanie pôvodne vykonaných dôkazov, či spochybňovanie spôsobu, akým ich hodnotil súd v pôvodnom konaní. Trestné konanie bolo právoplatne skončené a pokiaľ neexistuje ako i v tomto prípade dôvod na jeho obnovu podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku, účinky právoplatného rozsudku (vrátane skutkových zistení a právnych záverov, ktoré sú v nich obsiahnuté) sú nezvratné, nemožno ich meniť resp. inak korigovať a dôkazy, ktoré už boli vykonané v pôvodnom konaní nemožno opakovať.

To platí aj vtedy, ak by sa súd s nimi vo svojom pôvodnom rozhodnutí nevysporiadal dostatočne, alebo by dokonca prehliadol nejasnosti v dôkazoch alebo rozpory medzi nimi, resp. by sa mýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, alebo by ich vyhodnotil nesprávne...

Odsúdený totiž oprel svoj návrh na obnovu konania predovšetkým o nedostatočne vykonané dokazovanie, resp. a najmä o znalecký posudok, z ktorého má vyplývať, že ani pri vynaložení všetkého úsilia odsúdený nemohol nehode zabrániť, teda tvrdenia odsúdeného smerujúce k spochybneniu jeho viny.

Krajský súd v Bratislave považuje za nevyhnutné v prvom rade upriamiť pozornosť na skutočnosť, že [REDAKOVANÉ] sa (v prípravnom konaní) k spáchaniu skutku priznal, a tiež na hlavnom pojednávaní konanom dňa 07. júna 2012 uviedol, že zo spáchania tohto skutku sa cíti byť vinným. Následne na otázky položené v intenciách § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku odpovedal kladne. Na to súd uznesením podľa § 257 ods. 6 Trestného poriadku, v znení účinnom do 31. augusta 2011, vyhlásenie [REDAKOVANÉ] prijal a podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku, v znení účinnom do 31. augusta 2011, upustil od vykonania dôkazov výsluchov svedkov ako aj znaleckého dokazovania.

Podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku, v znení účinnom od 01. septembra 2011, ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnutelné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c).

Podľa § 567j ods. 1 Trestného poriadku, v znení účinnom od 01. septembra 2011, úkony vykonané v trestnom konaní pred 1. septembrom 2011 majú rovnaké účinky ako úkony vykonané podľa tohto zákona.

Z pohľadu vyššie uvedeného je tiež nutné uviesť, že vyhlásením v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sa [REDAKOVANÉ] vzdal práva na vykonanie kontradiktórneho hlavného pojednávania, teda konania, na ktorom sa pred súdom vykonávajú dôkazy. Návrhy na vykonanie dôkazov predchádzajúce vyhláseniu [REDAKOVANÉ] o vine, bol súd povinný skúmať v kontexte jeho vyhlásenia spolu s dovtedy zadováženými dôkazmi, pričom buď mohol vyhlásenie neprijať, ak by mal na základe toho pochybnosti o skutkových zisteniach uvedených v obžalobe, čo by malo za následok vykonanie dokazovania pred súdom, alebo vyhlásenie prijať z dôvodu, že doposiaľ zadovážené dôkazy spolu s vyhlásením [REDAKOVANÉ] sú dostatočné na rozhodnutie o vine. Z uvedeného vyplýva, jednak že prvostupňový súd pri prijatí vyhlásenia prihliadal aj na návrhy [REDAKOVANÉ], ale aj to, že sa svojim vyhlásením, ktoré bolo nepochybne prejavom jeho slobodnej vôle a ktoré okresný súd prijal, vzdal práva na vykonanie aj ním navrhovaných dôkazov. Preto v súčasnej dobe t. č. už odsúdený nemôže súdu v konaní o povolení obnovy konania vytýkať skutočnosť, že dostatočne nevykonal dôkazy pred prijatím jeho vyhlásenia.

Inštitút uznania viny teda svojou povahou vylučuje preskúmavanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku alebo podľa § 257 ods. 1 písm. c), ods. 4 Trestného poriadku (podľa Trestného poriadku v znení účinnom od 1. septembra 2011 je táto nepreskúmateľnosť vo vzťahu k opravným prostriedkom výslovne upravená v ustanovení § 257 ods. 5 Trestného poriadku)...

Ako už bolo uvedené, výrok o vine (vrátane právnej kvalifikácie), ktorý bol vyhlásený na základe prijatia vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku alebo podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v príslušnom znení nie je možné preskúmať, čo je právne dané nevykonaním dokazovania o dotknutom skutku na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 ods. 7 Trestného poriadku a analogickým použitím ustanovenia § 334 ods. 4 Trestného poriadku. Rovnako ako pri schválení dohody o vine a treste tu ide o odsúdenie bez dôkazného skúmania žalovaného skutku v súdnom konaní a bez naň nadväzujúcej právnej kvalifikácie tohto skutku súdom, ktorý je v naposledy

uvedenom smere viazaný obžalobou (naopak je tomu vo všeobecnom kvalifikačnom režime v zmysle § 278 ods. 3 Trestného poriadku). Ide o slobodný prejav vôle obžalovaného prijať vinu podľa obžaloby, ktorý zákon rešpektuje a umožňuje.

Ak teda má súd pochybnosti o výsledkoch prípravného konania vo vzťahu k žalovanému skutku v rovine skutkovej alebo právnej, má procesný priestor na ich vyjadrenie vymedzený pri rozhodovaní o otázke, či vyhlásenie obžalovaného prijme. Následné skúmanie viny, resp. jej kvalifikačnej podoby vo vzťahu k dotknutému skutku by popieralo zmysel a obsah predchádzajúceho uznania viny obžalovaným a prijatia tomu zodpovedajúceho vyhlásenia súdom.

Aj s poukazom na všetky tieto skutočnosti potom dôkazy navrhované odsúdeným z pohľadu splnenia podmienok na obnovu konania (dôkazy nie sú zákonnej povahy a boli získané chybným postupom orgánov prípravného konania, riadne vypočutie odsúdeného, zadováženie z dopravného inšpektorátu doplnenie podkladov a umožnenie odsúdenému zabezpečiť vypracovanie časovo grafickej analýzy) nie sú novými dôkazmi, súdu skôr neznámymi.

Čo sa týka odsúdeným namietaného nesprávneho postupu orgánov prípravného konania, vypočutia odsúdeného a zadováženia podkladov z dopravného inšpektorátu, k vykonaniu týchto dôkazov došlo už počas prípravného konania. Ako je už vyššie uvedené, nutnosť vykonania týchto dôkazov, resp. ďalšieho skúmania ich zákonnosti, správnosti, či dostatočnosti, pre rozhodnutie o vine posudzoval už súd prvého stupňa pri prijímaní vyhlásenia [REDAKOVANÉ], pričom ak vyhlásenie prijal, je zrejmé, že sa svojim vyhlásením, ktoré bolo nepochybne prejavom jeho slobodnej vôle a ktoré okresný súd prijal, vzdal práva na preskúmanie zákonnosti, správnosti, či dostatočnosti už vykonaných dôkazov. Preto v súčasnej dobe [REDAKOVANÉ] nemôže súdu v konaní o povolení obnovy konania vytýkať skutočnosť, že postup orgánov prípravného konania bol nezákonný, že bol nedostatočne vypočutý a že z dopravného inšpektorátu boli neúplne zadovážené podklady, všetko v dobe pred prijatím jeho vyhlásenia. S poukazom na tieto skutočnosti potom navrhované dôkazy odsúdeným z pohľadu splnenia podmienok na obnovu konania nie sú novými dôkazmi, súdu skôr neznámymi. Ako je už vyššie uvedené, nutnosť vykonania, resp. preskúmania týchto dôkazov pre rozhodnutie o vine posudzoval už súd prvého stupňa pri prijímaní vyhlásenia [REDAKOVANÉ], pričom ak vyhlásenie prijal je zrejmé, že ich

nepovažoval za nutné vykonať, resp. preskúmať. Rovnako aj pokiaľ ide o odsúdeným namietané umožnenie zabezpečenia vypracovania časovo grafickej analýzy, odsúdenému nič nebránilo vypracovaniu takejto analýzy do času vyhlásenia podľa § 257 Trestného poriadku, pričom prijatie uvedeného vyhlásenia súdom má rovnaké účinky a následky uvedené v predchádzajúcich častiach odôvodnenia tohto uznesenia aj vo vzťahu k predmetnému odsúdeným namietanému umožneniu vypracovania analýzy.

Sťažnostný súd obdobne aj v prípade znaleckého posudku, na ktorý odsúdený poukazuje, konštatuje, že tento taktiež nie je možné považovať za taký dôkaz, ktorý by mohol odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste. Odhliadnuc od skutočnosti, že aj tento dôkaz mal odsúdený možnosť predložiť pred vynesením rozsudku, resp. pred vyhlásením podľa § 257 Trestného poriadku, príp. pred prijatím vyhlásenia súdom, krajský súd sa stotožňuje s tvrdením okresného prokurátora, že je bezpredmetné, či chodkyňa išla po pravej strane, po ľavej strane, alebo v prostredí prechodu pre chodcov, v každom prípade svojim konaním porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, tým, že ako vodič porušil povinnosť dať prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov, pritom ho nesmie ohroziť, následkom čoho došlo k zrážke s poškodenou a teda k spáchaniu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona.

Krajský súd konajúci o návrhu na povolenie obnovy konania odsúdeného je toho názoru, že s prihliadnutím na dôkazy zabezpečené v prípravnom konaní (výpovede poškodenej a svedkov, znalecký posudok z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia – špecializovaná traumatológia, zápisnica o ohliadke miesta dopravnej nehody, záznam dopravnej nehody dopravného inšpektorátu, fotodokumentácie a lekárske správy) a vyhlásenie obžalovaného, nie sú navrhované dôkazy takými, ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste. Nie sú takého charakteru, že by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie

od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.“

Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

Vychádzajúc z uvedených právnych východísk ústavný súd zdôrazňuje, že na posúdenie splnenia dôvodnosti návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku sú zásadne príslušné všeobecné súdy. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojim vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom (v preskúmvanej veci krajským súdom) by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Podľa ústavného súdu však posúdenie dôvodnosti návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy pôvodného konania v jeho trestnej veci krajským súdom, ktorý svojim uznesením zmenil uznesenie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 2 Nt 24/2013 z 15. januára 2015, osobitne jeho závery, takéto nedostatky nevykazujú.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd jasne, zrozumiteľne, veľmi podrobne a konkrétne vysvetlil, prečo v prípade sťažovateľa nie sú splnené dôvody na povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku.

Právny záver o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania bol založený na racionálnej analýze skutkového stavu a ústavne akceptovateľnom výklade relevantnej právnej úpravy. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, pričom právny výklad krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje.

Ústavný súd v tejto súvislosti navyše poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a označeným právom, porušenie ktorého sťažovateľ namietal, predloženú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2016